

Životní cesta Ježíše Krista

Život Marie

Předtím, než začneme popisovat život Ježíše, se krátce zastavíme u života jeho matky – Marie, protože příběh jejího života se velmi liší od toho, co se dodnes v církevních legendách dochovalo.

Marie byla dcerou řeckých emigrantů, kteří žili na severu Palestiny v Galileji, v městečku, které se jmenovalo Kana. Když byly Marii tři roky, stala se sirotkem. Sousedé ji dali do zvláštního sirotčince, který se nacházel v té době ve velkém centru – ve městě Tiberiada na břehu Tiberiadského jezera. Tam prožila jedenáct let.

Když bylo Marii čtrnáct, byla prodána osmdesátiletému starci Josefovi. Ten si ji koupil jako služku do svého hospodářství, vůbec se ji nevzal za ženu, jak se to nyní tvrdí. Navzdory dnes rozšířenému názoru byl Josef zámožným židem. Žil ve městě, které se nacházelo několik kilometrů od místa, kde mnohem později vzniklo dnes proslavené město Nazaret. Josef byl vdovec. Společně s ním žili jeho dospělé děti.

Marii využívali v hospodářství jako otrokyni. Když jí bylo sedmnáct let, „majitelé“ si všimli, že je těhotná. Josef ji vyhnal z domu, aby svoji rodinu nezatahoval do bohapustých řečí a do hanby. Tajně, aby to sousedé nezjistili, vyvezl Marii dál za město a nechal ji na cestě.

Dnes se vede mnoho hloupých sporů o tom, kdo byl otcem Ježíše. Ale copak je proces početí Ježíše důležitější než to, kým byl? Je důležitější než Jeho Učení? Vždyť On je stvoření od Boha, On je Syn Boží. Copak je smysl zakotven v Jeho těle, do kterého se dostal? Vždyť je mnohem důležitější to, kým byl v tomto těle, a Pravda, kterou přinesl do tohoto světa.

Narození Ježíše

Marie porodila Ježíše nedaleko od Tiberiady. A první, kdo přiběhl na výkřiky rodičky, byli pastýři, kteří nedaleko hlídali stáda ovcí. Právě díky jejich včasné pomoci Marie spolu s novorozencem přežili. Své děťátko pojmenovala řeckým jménem Ježíš, což znamenalo „Spasený“ a ne „Spasitel“, jak se toto jméno začalo vykládat mnohem později.

Pověsti o tom, že se Ježíš narodil v Betlémě, se začaly objevovat tehdy, když se Učení Ježíše proměňovalo na náboženství. A protože se touto otázkou zabývala

nejvyšší vrstva židovských veleknězů, pak byl i text příslušně přizpůsoben. Podle jejich starých psaní, měl Mesiáš pocházet z rodu krále Davida. A Betlém se považoval za „Davidův hrad“. A celý náboženský příběh o Ježíši vycházel z této židovské domněnky.

Dnes náboženství předkládá příběh Ježíše tak, že údajně už v té době mnozí lidé ještě před narozením Ježíše věděli, kdo to je. Ve skutečnosti se v jeho pozemském osudu všechno odehrálo tak jako v životě Syna Člověka. Mnohé v životě Ježíše bylo náhodné, jak to označují lidé. Ale když se na to podíváme, byla to opravdu náhoda? Vždyť Boží skutky zůstávají pro člověka tajemstvím. Pomoc, kterou dává, je na první pohled neviditelná.

Podle měřítka lidí, kteří si mnohdy neuvědomují dostatečně silně příčinnou souvislost jevů a pravé motivy různých událostí, se mnohé děje náhodně. Náhodně zabočíš do jiné ulice a potkáš známého, kterého jsi dávno neviděl, ale je nevyhnutelné, aby se to stalo právě teď. Náhodou ses ocitnul v jiném městě a našel jsi tam svoje poslání. Náhodou jsi pomohl člověku a ten se o několik let později zcela náhodou ocitl v potřebnou chvíli vedle tebe a zachránil ti život.

To stejné se stalo i v osudu Ježíše. Marie, která už se po porodu zotavila díky starostlivosti pastýřů, kteří jí náhodou zachránili, za několik dní po porodu znovu přišla do Tiberiady už společně s dítětem. Když prosila o almužnu, opět „náhodou“ k ní přišel starší Řek jménem Ambrosij. Dal jí almužnu, zeptal se jí na život a vzal ji společně s dítětem sebou do Egypta, kde potom Ježíš žil spolu s matkou u tohoto neobyčejného člověka a kde dostal dobré vzdělání. Byl to samotný Mežanin, tedy člověk, který měl bezprostřední přístup do Šambaly.

Objevení duchovních sil Ježíše

Když měl Ježíš dvanáct let, poprvé si uvědomil svou Podstatu a to, kdo opravdu je. V té době už ovládal nejen určité duchovní praktiky, ale také celkem široké znalosti z filozofie, gramatiky, skutečné historie a dalších exaktních věd. Znal několik jazyků a měl výjimečné lékařské dovednosti, v čemž se spojoval Jeho neobyčejný dar uzdravování a znalosti z tisícileté lékařské praxe Starého Egypta. V tomto věku už věděl, Kdo je, proč je zde a co musí udělat.

V souvislosti s tím, že Ježíš musel jít na Východ, vrací se s matkou do Palestiny. Po cestě potkávají chlapce, který byl vrstevníkem Ježíše a byl sirotkem. Jmenoval se Jan. Je to ten samý chlapec, kterého později ve spisech nazvali **Předchůdce**.

Marie a Ježíš berou chlapce s sebou. Ježíš a Jan se velmi spřátelili a byli jako bratři. Prakticky dva roky, které strávili v rodišti matky, Ježíš učil Jana a zasvěcoval jej do duchovních znalostí. Ve čtrnácti letech Ježíš nechává matku v péči Jana a odchází na Východ společně s obchodní karavanou do hornatého Altaje. Už po cestě odtamtud pobýval v Číně a v Indii a v jiných východních zemích.

Takže do Palestiny se Ježíš vrátil, když už mu bylo prakticky třicet let. Jan se v té době už aktivně věnoval kázání. Měl skupinu svých následovníků a samozřejmě jim často vyprávěl o Ježíši. A když se Ježíš vrátil z Východu, mnozí ze skupiny Jana jej následovali. Jedním z prvních učedníků, které si vzal Ježíš byl Ondřej. Ten samotný **Ondřej První povoláný**.

Rozšíření učení Ježíše Krista

Pravé Učení Ježíše Krista se ve mnohém liší od toho, co se dodnes dochovalo skrze staletí a Evangelia. Bible, a zejména „Nový zákon“ byly psány s velebením autority Petra a Pavla na pozadí činů Ježíše. Jde o to, že ti, kteří stavěli na Učení Ježíše náboženství, měli zejména mocenské cíle, prostě pro ně bylo výhodné vyvyšovat tyto osobnosti na pozadí Ježíše. Ale jejich dogmata upevňovala člověka ve hmotě a nedělala z něj duchovně svobodného, jak to kázalo pravé Učení Ježíše Krista.

Jestli Ondřeje ohromila právě duchovní Podstata Ježíše, jeho schopnost léčit duše i těla, pomáhat lidem, pak Šimon (pravé jméno Petra) vycházel ze svých egoistických pohnutek, chtěl se naučit to, co uměl Ježíš, kvůli vlastnímu užitku a slávě.

Proto první den, když přišel Šimon k Ježíši, Ježíš se na něj podíval, viděl podstatu a přání tohoto člověka skrz naskrz, označil jej za „Kifu“, což v překladu znamená „kámen“. Přičemž „kámen“ ne ve smyslu, v jakém jej pak vysvětlovali, na kterém prý Ježíš slíbil vystavět Církev svou. Ale právě kámen jako podstata Šimona. Neboli jak se dnes říká „v srdci kámen“, „kámen na prsou“, tak i tehdy existoval výraz „zkamenělé srdce“. V té době byl „kámen“ považován za nástroj lidského opovržení a odsouzení kvůli velmi rozšířenému trestu – ukamenování. Tak proto Ježíš viděl v Šimonovi, který hodnotil Ježíše z pozice svých základních pudů a tužeb, kámen opovržení a odsouzení lidského. Proto když byl znalcem lidského srdce a označil jej za „Kifu“, nazýval jej tak od prvního setkání do posledního.

Ne všichni, které později označovali za Jeho učedníky, když vytvářeli patriarchální náboženství, jimi byli. Do skupiny pravých učedníků Ježíše Krista patřili jak muži, tak i ženy. A byla to neobyčejná skupina, vládla v ní atmosféra svobody a rovnoprávnosti. Byla to skupina vytvořená podle vzoru vnitřního kruhu Imhotepa. Víc než to, právě žena – Marie Magdalena byla první mezi učedníky Ježíše, kterou On označil jako následovnici Jeho Učení, za svého Vyslance, což je v řečtině označováno jako apóstolos.

Mimochodem, v Evangeliiu podle Mt 16: 13-26 se zachoval námět, který byl vytvořen na základě skutečné události. Pouze jejím hlavním hrdinou nebyl Petr, ale Marie. Ježíš se zeptal svých učedníků za koho Jej považují. Učedníci odpověděli, že za Učitele. A pouze Marie pochopila, že v tu chvíli otázka vycházela z Jeho Podstaty a odpověděla

„Ty jsi Ježíši Syn Boží“.

A tehdy jí Ježíš řekl:

„Blahoslavená jsi, Marie, protože ne tělo a ne krev ti to zjevili, ale Můj Otec, který je na nebesích. A pravím ti: ty jsi Magdala Církve Mé a brány pekelné ji nepřemohou“.

Právě od té doby začali Marii říkat Magdalena. A není to vůbec proto, že byla z města Migdal-el. Jednoduše v aramejštině znamená magdala „věž“. Pro zasvěcené lidi jsou „Magdala Církve Ježíše“, „Věže Šambaly“, „Sloupy Víry“ podobné pojmy, které označují mimořádné lidi, kterým jsou odhaleny a svěřeny znalosti Šambaly. V různých dobách, v různých jazycích se tito lidé označovali různě, ale podstata se tím nemění. Staří Slované je například označovali jako „Věže“, což znamenalo „Pilíře vědění“, to samé jako „Věže Šambaly“.

Takže pokud hovoříme o Marii Magdaleně, pak ona byla právě tím nejbližším učedníkem, kterému Ježíš nejenom svěřil tajné znalosti, ale předal i to, co dnes lidé označují za „Grál“, tedy v podstatě adaptovaná formule Prapůvodního Zvuku. Jsou to ty stejné „klíče od Království nebeského“, o kterém Ježíš řekl:

„A dám ti klíče od Království nebeského; a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi“.

V Evangelích zaměnili Věž Kristovu za Petra – Kifu, který mnohokrát zradil Krista. Kífa – také je Kífa. Dokonce té noci, když lidé Piláta Pontského oživil

Ježíše, Kifa si myslel, že je Ježíš mrtev. Nabízel Marii Magdaleně peníze, aby ji zbavil „klíčů od Království nebeského“, toho tajemství, které jí Ježíš předal na Poslední večeři, a také i apoštolské cnosti spolu s prvenstvím mezi apoštoly. Marie jej usvědčila v tom, že na to pomyslel a „lidským způsobem usiloval o dar Boží“. Smysl posledních slov je tento: Ježíš ve svém učení rozdělával chápání podstaty člověka na Boží a Lidské, jako i my dělíme na Duchovní a Materiální podstatu. Proto také On a jeho učedníci mluvili tímto způsobem, používali slovo „lidské“ ve smyslu materiální.

Vliv Ježíše na svět

Objevení a tím spíše činnost ve světě duchovně silných osobností způsobuje značné oslabení archontské moci (v té době zastoupená židovskými veleknězi). Pro Archonty to představuje hrozbu v první řadě pro jejich arimanovskou (hmotně orientovanou) ideologii, kterou vnucují národům. A najednou na svět přišel Ježíš! Archonti od samotného počátku reagovali na příchod Ježíše mezi lidi, protože si pamatovali incident svých předchůdců v historii s Imhotepem. Prakticky od prvních kázání Ježíše, byli do skupiny Jeho následovníků zapojeni lidé Archontů. V Jeruzalémě pod bezprostředním vlivem „Svobodných zednářů“ byl synedrion.

A teď si představte, jaký šok zažili ortodoxní Židé patřící do synedrion, kteří udržovali také náboženskou a politickou moc. Objevil se Někdo, za kým šel prostý lid, Ježíš tedy u lidí prakticky podryval autoritu a moc těchto představitelů moci, „posvěcených“, „nedotknutelných“ osob; ukázal podstatu těch, kteří se nazývali „prostředníky“ mezi Bohem a lidmi, že oni jsou pouze stejně smrtelní, kteří místo sloužení Bohu, zneužívali jeho jméno, fakticky nutili lid, aby jim sloužil.

Ježíš učil lidi Pravdě, jak každý člověk může přijít do Království Božího, přičemž bez těchto „zprostředkovatelů“. Protože každý člověk je chrám Boží. Je nutné pouze nahlédnout do sebe, abychom uviděli božskou jiskru. Proto Ježíš svým kázáním strašil majetné Židy u moci více než Řím, který okupoval jejich území. Protože tato okupace byla zátěží pro národ, který platil daně. Bohatí si i při této moci uchovali svá bohatství.

Přirozeně, že ortodoxní Židé přistoupili k rozhodujícím krokům, předali Ježíše soudu synedrionu a obvinili jej ze všeho, z čeho jen bylo možné: a že je to nebezpečný vůdce a že prý vyzýval k povstání proti Římu, a dokonce jej obvinili z toho, že pochází z opovrhované Galileje. Jediné, co nemohli, bylo to, že by jej hned potrestali, protože Římané vzali synedrionu právo vynášet trest smrti nad

lidmi. To museli řešit představitelé římské moci. Ačkoli opět kdo stál za rozhodnutím moci v „hlavním městě světa“ ohledně důležitých otázek? Archonti.

Spása Ježíše během ukřižování

Jediné, co Archonti nemohli vzít v úvahu – to byl vyhlášený lidský faktor, podcenili duchovní vliv Ježíše na duše lidské. Nečekali, že tento Pilát Pontský, samotný římský prokurátor Judeje, se tak vášnivě přikloní na stranu Ježíše. Vždyť Piláta považovali za člověka zjištěného, krutého, mocichtivého, který zřídka kdy ustoupil ze svých rozhodnutí. Během jeho služby nejednou krutě potlačil nepokoje v Judeji, která mu byla svěřena. Nicméně, setkání s Ježíšem se natolik hluboko dotklo duše dokonce takového člověka, že v důsledku, když lidé Archontů přinutili Piláta veřejně prohlásit, že je Ježíš vinen, Pilát přece jenom tajně zachránil Ježíše a udělal všechno po svém. Avšak také velmi dobře chápal, že mocnáři světa mu něco podobného nikdy neodpustí.

Zaprvé římský setník Longin, oddaný Pilátovi, mistrně zinscenoval „smrt“ Ježíše před publikem, když udeřil kopím mezi páté a šesté žebro pod určitým úhlem, ve skutečnosti mu ale nepoškodil ani jeden životně důležitý orgán. Tělo Ježíše bylo pouze v bezvědomí. Chci připomenout, že dvěma jiným mužům odsouzeným k ukřižování přerazili holeně, jak se to obvykle při takových trestech dělalo, aby člověk umíral mučivou smrtí udušením.

Zadruhé podle příkazu toho samého Piláta Pontského Ježíše jako výjimku poté, co ohlásili lidu, že je „mrtev“, sňali z kříže a odnesli do jeskyně, ačkoli bylo zakázáno pohřbívat ukřižované v samostatných hrobech nebo je dávat příbuzným k pohřbení. Jednoduše je házeli do hromadného hrobu. Kromě toho vedle této jeskyně, kde se nacházelo Ježíšovo tělo, nepřetržitě hlídala římská stráž, ve které byli vojáci oddaní Pilátovi. A v samotné jeskyni prakticky dva dny poskytoval Ježíši lékařskou pomoc jeden z nejlepších lékařů té doby, kterého označovali za „arabského Hippokrata“, a jeho pět pomocníků Syřanů, kteří se sem dostali na základě tajného příkazu Piláta.

A až poté Ježíše přesunuli na bezpečnější místo, aby zcela načerpal síly. A zase když se Ježíš uzdravil, právě Pilát jej vybavil nemalými prostředky, aby Ježíš tajně před Archonty opustil tuto zemi a odešel na Východ. A až v 36. roku, když se Archonti dozvěděli, že Ježíš zůstal naživu, nejenže odvolali Piláta Pontského z funkce, ale také zorganizovali celé soudní řízení ohledně jeho činnosti na bývalém postu. Nicméně Pilát nikdy do konce svého života nelitoval svého činu.

Víc než to, považoval záchranu Ježíše za nejdůležitější a nejvýznamnější čin svého života.

Úkol, který předal Ježíš svým učedníkům

Ježíš byl Bodhisáttvou, tedy už narozeným Bohem. V Evangelii podle Ondřeje Prvního povolání je řečeno, že poté, co lidé Piláta Pontského zachránili Ježíše po ukřižování, Ježíš rozmlouval s Pilátem Pontským a právě na jeho žádost se rozhodl odejít s matkou a jedním z učedníků na Východ. Před svým odchodem rozdělil mezi apoštoly oblasti, kam má kdo jít a hlásat Učení.

Učedníci, vyslanci Krista, byli lidé zcela různí a samozřejmě se odlišovali jeden od druhého stupněm svého duchovního rozvoje. Kristus mezi ně rozdělil různé oblasti s odpovídajícími národy a kmeny, vycházel přitom z duchovní zralosti samotných vyslanců. Kdo byl silnější, tomu byla přidělena složitější místa nebo zvláště důležité oblasti pro budoucí duchovní zrození lidstva. A ti slabší dostávali jednodušší území. Obecně lze říct, že každý dostal úkol podle svých sil.

Ondřeji jako jednomu ze silných učedníků, On určil, aby obešel s kázáním Frakii, Skifii, Sarmatii. Ale hlavní bylo, aby došel do Borisfenských hor (ke břehům Dněpru na území dnešního Kyjeva) a blahoslavlil tam ta území, na které za tisíc let sestoupí samotný Duch Svatý a vytvoří tam své Obydlí. Ježíš dal Ondřejovi semena lotosu a poručil mu dát je do této země jako dar Duchu Svatému.

Jeho slova se stala hádankou jak pro samotného Ondřeje, tak pro ty, kteří se následně setkali s tímto popisem. Málokdo chápal, proč mu dal Ježíš právě semena lotosu, dokonce i když tato semena byla pouhou symbolikou. Obecně řečeno Evangelium podle Ondřeje Prvního povolání bylo také proto zavrženo, protože se nijak nehodilo ke „stříhání a šití bílými nitkami“ nového náboženství.

Zejména ze dvou příčin. Zaprvé bylo příliš svobodomyšlné, protože v něm byla popsána pravá slova Krista, jak se říká z první ruky. A také samotný styl výkladu Učení Kristova byl příliš jednoduchý, moudrý a srozumitelný. Ondřej také popsal podrobnosti z reálného života Krista o tom, že Ježíš byl v mládí na Východě, což se opět nijak nehodilo k církevním dogmatům.

A za druhé, zmínka o semenu lotosu dostalo „jejich veličenstva cenzory“ do slepé uličky. Vždyť to už zavánělo takovými náboženstvími jako buddhismus, hinduismus. Nikomu se nechtělo přimíchávat do svého vlastního náboženství cizí symboliku. Takže to se stalo ještě jedním kamenem úrazu, sporů a hádek mezi

těmi, kteří vytvářeli náboženství pro masy. Proto Evangelium podle Ondřeje Prvního povolání odstranili dále od lidských očí.

Existovali samozřejmě ještě verze Evangelia podle Ondřeje Prvního povolání, které se rozšiřovaly mezi různé rané křesťanské skupiny, ale to byly hlavně zápisky následovníků Ondřeje Prvního povolání o samotném Učení Krista.

Smysl příchodu Ježíše Krista

Ze smrti Krista dnes udělali největší tajemství, o kterém vedou spory dosud samotní církevní činitelé. Proč se dal ukřižovat? Vždyť Ježíš byl Syn Boží, On mohl zničit celou planetu bez ohledu na nějaké hrstky jakéhosi ubohého národu, neboť mu byla dána Boží síla. A lidé to chtěli, když Jej křižovali, říkali, pokud jsi Syn Boží, sestup z kříže. Ale Kristus se nenechal zlákat, dovolil jim, aby jeho tělo ukřižovali. Proč? Protože smysl příchodu Krista byl postaven nejenom na Učení, které dával lidem, ale všechno se zakládalo zejména na volbě samotných lidí. Neboť **Ježíš podstoupil tato muka, aby svým příkladem předvedl Boží vůli, jejíž podstatou je Svoboda volby samotným člověkem: buď se rozhodne jít k Bohu nebo se rozhodne zůstat v temnotě myšlenek svého materiálního myšlení a půdových instinktů. Ježíš tedy nesl lidem Svobodu volby.** Je to velký čin, který zůstal pro většinu lidí skryt. A toto zatajení je největším hříchem křesťanství jako celku.

Protože před Ním i po Něk lidé tvořili zázraky a potvrzovali existenci Jediného Boha. Ale zapamatovali jsme si právě ukřižování, ačkoli druhá část Jeho života, když také kázal, tvořil zázraky, léčil nemocné, když byl na Východě se poněkud ztratila v čase. Zůstali pouze zmínky o Něk jako o prorokovi Ježíši v různých zdrojích minulosti, například v „Bhavisia Mahapurānu“ napsanou sanskrtem. Tyto důkazy nejsou uchovány pouze na samotném Východě, ale také v knihovnách Vatikánu, kde jsou pečlivě skryty před veřejností. Ježíš žil více než sto let a byl pochován ve městě Šrinagar, v hlavním městě Kašmíru, kde se usídlil v posledních letech. Toto překrásné místo se nachází mezi jezery na úpatí Himalájí. Jeho hrob se nachází v hrobce „Roza bal“, což znamená „hrob proroka“.

Anastasia Novych „Sensei z Šambaly“, kniha IV